

ЕУГЕНИЈУШ ТКАЧИШИН ДИЦКИ

МЕСЕЦ НАД ВИСЛОМ

XVIII

Тит је рекао (пре него што ме је с краја
својих момака у жељени почетак
произвео) он ће ваше кости
сачувати као суд наточен

и у који се точи он ће од ваших костију
створити свирале напуњене и које се
пуне слашћу он ће из ваших костију
многу свиралу да створи да бисте се

себи вратили и неће казати
никоме он ће од ваших костију велика
чудеса учинити а кад учини то нама
ко да Богу Господу насиље чини

XXII

најлепше момке срећем
само у болници и нигде другде
док год у њиховим главама
има сунца за озебле

понашају се агресивно
али може ли лепота проћи без
агресије па и ја који сам овде
од јуче ударам главом у огледало

кад се затварам
у wc за особље
осећам да ружњам
и одатле бих да изађем

XXIII

ишли смо за ковчегом лубачевским
путем и ишли смо у сусрет
смрти крајпутне певајући песме
о костима покојника у зеленој долини

о костима покојника певали смо
и о зеленој долини пуној птица и труљења
о телу покојника певали смо песме
и сетили смо се тела предака

о костима покојничким и о костима
нашим које смо срели на лубачовском
путу као јато гусака које се враћа
са ливада касно увече

XXVIII

пијемо алкохол на јеврејском гробљу
разбијамо стакло о високи бедем
иза ког се простире гето наше мајке
браћа и сестре наше вашке

разбијамо стакло о високи бедем плашимо се
да изађемо одатле и то оставља најдубљи утисак
на покојнике један сам од њих
и то такође оставља утисак на моју болесну мајку

кад јој причам шта смо скандирали
(„девојке волите ћелавце и волите
чупавце”) а она сада склона
необичним речима исто то скандира

XXIX

мора да су њихове кости биле кудикамо пољске
чим данас једно знам да сам суд јалов
по њега нико неће да пружи руку сем из очајања
а суд сам зато да би ме омилио

тим гробовима за случај да останем без свог
склонићу се одмах после нашег састанка
и нећу да устукнем кад дође час труљења
кад свако од нас згађен отворено себи призна

мора да су њихове кости биле кудикамо украјинске
чим ми данас говори прах покојника а ја не слушам
зато да би ме омилио суд сам јалов
по који нико неће да пружи руку сем из очајања

XXXI ЗАТВОР

потражи још једну самоћу
у тој осами достојној сажалења
имаћеш више врата која воде
ка себи и затварају се пред тобом

да се дрзнули нису да уђу мрак
и светло те две мале лопуже
и оголе те од свега
што сија на површини

па онда отварај та врата која
никуда не воде окуси те страшне промаје
мада то су само две мале лопуже
које ће заједно са мном лежати у прдекани

XXXII

У том делу света ја не станујем
некад сам становао баш високо
у том делу света пију уста уличних
момака и признајем смуцао сам се

по тргу с онима који су говорили да сам
као месец ког су лудаци узели под своје
па сам као месец ког су лудаци узели
под своје ишао из руке у руку

све нестварнији и сав очирављен
оставио сам досије отиске прстију и дојаве
против Лешека некад сам становао баш високо
данас само на седмом спрату

XLIV ДИЖЕ СЕ МЕСЕЦ НАД ВИСЛОМ

карам се с јајаром (префригано кажу) помиње
болештину у нашим предграђима
све је ближе нашим двориштима и код бунара ће
да запљује у дубину наше погани

наше ће куће бити у миру кад упремо прстом
у тебе ко да си упогањен главињао
ко да си упогањен главињао по квартовима
и сваки час пљувао у дубину наше беспрекорности

Гемблабурбицки се боји болести која прелази с педера
на педера и прети у предграђима: ја никуд
не залазим сва срећа да кад сумрак пада
не залазим код бунара у дубину где месец свршава*

Превела с пољског
Милица Маркић

* Избор из *Антилоџије* (*Antologia*, Hachette, Warszawa 2013).